

28
постническо лице, той стискаше в сухите си пръсти божешка топка, на гърба си носеше кърпена и протрита торба. Ала в очите му грееше някакъв топъл пламък, който покоиряваше и смущаваше. Чертите на лицето и движенията на ръцете му бяха изтъкани от тихо благородство.

Елисавета и Анна застанаха на друма. Като зърнаха бъдещата ландграфиня, хората почтателно свалиха шапки. Отпуснаха се гневните юмруци, камъните паднаха, виковете утихнаха. Децата престанаха да дърпат некознатия за туниката, за възето препасано около кръста му.

— Какво има? Кой е този човек? Защо го притеснявате? — попита Елисавета.

— Това е някакъв странник-крадец... — отвърна един момък — скита покрай къщите, спира се по дворовете, говори на хората чудни приказки...

— Кой си ти и какво дириш между нас? — се обърна момичето към просека.

Dominus det tibi pacem...¹⁾ — отвърна смирено чужденецът.

*Amen*²⁾ — похълпа Елисавета и се прекръсти.

— Защо те преследват тия хора? — попита Анна.

— Господ ще им прости, те не знаят какво правят... — каза кратко непознатият.

— Какво дириш между нас? — отново запита Елисавета.

— Странствувам, за да посоча на хората пътя на спасението.

— И кой е той?

— Истината на Евангелието... Словото на Бог наш Исуса... Защото, който е истински християнин, трябва да живее по християнски, според Исусовото учение, което хората са забравили... Ние сме апостоли, които искат да припомнят загубената същина на Неговото слово...

— Това нова религия ли е? — каза недоверчиво Анна.

— Не. Ние сме братя на нов религиозен орден.

*1) Бог да ти даде мир...
2) Амин*